ТЕ ИДВАТ В НОЩТА

ГЛАВА 1 – ВЛАКЪТ И ОЦЕЛЕЛИТЕ

Остра болка прониза показалеца на Керана, плъзна се по китката ѝ и се изгуби в бицепса ѝ. На челото ѝ се появиха бръчки, които бързо се разсеяха, а устните ѝ се свиха и от тях се изтръгна: „Ох”. Спря под дебелата сянка на големия бор, наведе се внимателно и остави двете кофи с вода на килима от борови иглички под краката си. Вдигна ръка и избърса мокрото си чело, по което се стичаха вадички пот. Наведе се, взе пълните с вода очукани цинкови кофи, а краката ѝ бавно се плъзнаха по земята:

– Още малко – промърмори си тя.

Слънцето облиза с огнения си език бузите ѝ, когато излезе от сянката на боровете. В този миг нечие малко телце се блъсна в стомаха ѝ с все сила. Керана залитна, като кофите се разклатиха, а водата, която се изля от тях намокри пожълтелите ѝ от времето маратонки. Момичето спря на място, а очите ѝ се плъзнаха по тялото на малкото момче, което политна назад и се стовари върху изгорената от слънцето трева. Устните му се разтеглиха в усмивка, а в сивите му очи проблясна игрив пламък.

– Ох, Емо! Къде тичаш пак? – в гласа на Керана се прокрадна нежност.

Момичето направи крачка напред и протегна ръка към детето. Емил стисна протегнатата ръка и се изправи, а сивите му очи уловиха кафявия взор на Керана.

– Къде си се разбързал така? – пръстите на момичето нежно разрошиха русата главица на детето.

В очите на Емо проблясна игрив пламък, който озари лицето му.

– Отивам да ловя жаби! Чао, Керана! До после!

Нежна усмивка разтегли устните на момичето, а дланта ѝ потупа рамото на момченцето.

– До после, Емо!

Звънкият му смях огласи гората, докато слабичкото му телце се изгуби сред сенките на боровете.

– И да се прибереш преди мръкване! – подвикна Керана, но отговор не последва, само ехото поде и повтори думите ѝ.

Тежка въздишка се откъсна от гърдите ѝ, наведе се, вдигна кофите и тръгна с бавни крачки към градинката. Сложи ги на земята, взе едно канче и загреба от хладната вода. Изсипа канчето на стръковете домат, които бе засадила. Заслуша се в тихото жужене на разговорите на минаващите хора и когато водата в кофите свърши, Керана ги грабна и се запъти към дългия влак с разноцветни вагони, който стоеше като самотен паметник на едно отдавна забравено време. Загледа се в обраслите му с трева, ръждясали колела, намръщи чело, стисна устни и докосна гладката му метална повърхност. По ръката ѝ се полепи смесица прах и вода, а в главата ѝ изникна споменът за детството ѝ, прекарано тук в този отдавна застинал гигант. Бе чувала разкази за това как този влак някога се е движел сред горите и е стигал чак до прекрасното, прозрачно и необятно море. Докато

не са се появили те – съществата и влакът е застинал тук на това място, станал дом и спокоен пристан на хората. Керана плъзна поглед по прашните прозорци на влака, вгледа се в широко отворените врати. Мина покрай Симеон, който с вещина тъкмо завиваше едно болче на пантата на вратата на зеления вагон. Той вдигна ръка и избърса потното си чело с опакото на ръката си, а Керана постави кофите на земята и се загледа в него. Симеон впи сините си ириси в топлокафявите очи на момичето и плъзна поглед по стройното ѝ тяло. Сърцето на девойката забърза ритъм, когато на лицето му изгря ослепителна усмивка.

– Заповядай, влез! Аз тъкмо привършвам! – каза той, докато прибираше инструментите в брезентовата торбичка.

Керана мина покрай него, като погледът ѝ се плъзна по медно русата му коса, помилва врата му и се спря на широкия му гръб. Симеон се усмихна, усетил взора на девойката, обърна се към нея, протегна ръка и приглади един немирен кичур от черната ѝ коса.

– Цял ден те няма – Симеон наклони глава и се усмихна, но в гласа му прозвуча нотка на любопитство. – Да не си се скрила нарочно?

Керана се взираше в сините му очи, неусетно усмивката разтегли устните ѝ, а в кръвта ѝ се загониха дяволски пламъци, които обагриха бузите ѝ в алено.

– Поливах градината, затова! – отвърна момичето, като добави с надежда – Ще се видим довечера, нали?

В очите на Симеон се разгоря златист пламък, устните му се разтеглиха в усмивка, а той кимна бавно.

– Разбира се! Ще се видим! – мъжът ѝ подаде ръка, докато Керана се качваше във влака.

Момичето отвори първото купе и прибра кофите вътре, след което продължи по коридора. Усмихна се на Лили, която бършеше прозорците на купето, плъзна поглед в далечината, където слънцето вече залязваше. Забърза крачка, ръцете ѝ се изпотиха, а сърцето ѝ запрепуска в гърдите. Скоро щеше да настъпи онзи час, прокълнатият час и трябваше да побързат. Стигна до едно купе, вратата на което беше отворена. Влезе вътре и се загледа в жената, която седеше и се взираше навън. Керана леко докосна сивата ѝ коса, а когато се обърна в очите ѝ видя да блести сълза.

– Мамо, как си?

Кафявите очи на Калина се впиха в нейните. Тя въздъхна, протегна ръка към Керана, а пръстите ѝ стиснаха дланта ѝ.

– Добре съм, миличка! – гласът ѝ беше тих, но напрегнат. Пръстите ѝ стискаха престилката сякаш търсеше в нея опора. – Понякога... чувам гласа му нощем.
– Мамо... – Керана я хвана за ръката, но майка ѝ само се усмихна горчиво.

Червената светлина избухна в нощта като проклятие. Керана притисна длани към ушите си – не искаше да чува. Но стърженето по вагоните прерасна в крясъци. После – само един вик. Той разряза тъмнината, прониза костите ѝ. Позна го. Гласът на баща ѝ. След него – нищо. Тишина, по-зловеща от всеки шум. Когато затвореше очи вечер,

Керана все още чуваше онзи вик. На другия ден не намериха нищо. Една сълза се отрони от очите на момичето и се търколи по бузата ѝ. Очите ѝ се взряха в пълзящия мрак по короните на дърветата, а студ запълзя по гърба ѝ, вкопчи се във врата ѝ. Чу отчетливо звън на камбана и викове:

– Хайде, прибирайте се!

Русокоса жена слезе по стълбата на вагона и застина, загледана в тъмната гора. Тя стисна юмруци, а зеленият ѝ поглед бе замъглен от тревога. Керана се завтече навън, слезе по стълбата, докосна рамото ѝ.

– Како Наде, няма ли го Емо? – очите на момичето се впиха в изопнатото лице на жената.

От очите на жената се отрони сълза, която се плъзна по бузата ѝ и остави мокра следа.

– Няма го! Само да си дойде, ще види той! – Надя млъкна и се взря в притъмнялата гора.

Точно тогава, там от дърветата се откъсна малък силует, прекоси поляната и се втурна към отворената врата на вагона. От устните на Надя се отрони тежка въздишка, протегна ръка и пое малкото телце, което се хвърли в прегръдките ѝ. Устните ѝ докоснаха мъничката главица, която се отпусна на гърдите ѝ. Влязоха вътре във вагона и затвориха вратата след себе си. Глухото тракане на метал раздра тишината, а мракът пропълзя до влака, покри света наоколо. Гората притихна, а скоро тънкият сребърен сърп на луната изгря на небосклона. Минутите се занизаха тежки като олово, а в сърцата се настани тих ужас. Керана се взря в стенния часовник 23:54, 55, 56. Съвсем близо до тях блесна ослепителната червена светлина. Кръвта на Керана се вледени, когато от гората към влака запълзяха издължени силуети. 23:57, 58.... червената светлина продължаваше да свети.

– Нещо не е наред! – помисли си Керана.

И тогава изведнъж угасна. Момичето рязко си пое въздух и усети как кръвта във вените ѝ потече гъста и ледена. Два силуета пробягаха покрай вагона. Керана се взря в тъмнината навън и различи фигурите на жена и дете. Силно чукане отекна в нощта и разкъса тишината. Момичето излезе в коридора и се взря в Симеон, който гледаше към нея. Космите на врата ѝ настръхнаха, когато се загледа в очите му. Там видя решимост. 23:59 Симеон се втурна към вратата на вагона, отвори я със замах и вътре пропълзя нощният хлад, който вледени кръвта им. Висока, слаба жена и малко, русокосо момиче на около шест години влязоха във вагона. Симеон хлопна желязната врата и последва оглушителна тишина.

ГЛАВА ДВЕ - НЕПОКАНЕНИТЕ ГОСТИ

Керана се заслуша в звуците навън. Тази нощ не се чуваше стържене по вагона. Взря се през прозореца и не видя и следа от движение в мрака. Плъзна поглед към русокосото момиче, втренчи кафявия си взор в зелените му очи. Усмивка разтегли устните на непознатата, когато тя въздъхна тежко с облекчение. Всички погледи бяха втренчени в майката и дъщерята. Симеон пръв наруши мълчанието.

– Вече сте в безопасност!

– Благодарим за помощта – промълви жената с дрезгав глас.

– Кои сте вие? – гласът на Керана потрепна, докато изричаше думите.

– Аз съм Ева, а това е дъщеря ми Ванеса! – жената разтегли устни в безизразна усмивка.

Керана измери Ванеса с поглед, като леко присви очи. Момичето пред нея наклони глава, на устните му грееше усмивка, а във взорът му нямаше и следа от радост.

– Защо сте навън по това време? – Симеон замислено прокара ръка през косата си, като разроши няколко немирни кичура коса.

– Ние идваме от близкия град – Ванеса сложи ръка на рамото на дъщеря си. – Тази нощ ни нападнаха „същества”. Избиха всички без нас. Нямахме друг избор, освен да изоставим всичко и да се опитаме да намерим убежище.

Керана се взираше в момичето, което оглеждаше вътрешността на вагона. Зелената ѝ рокля подчертаваше очите ѝ, а белият чорапогащник бе скъсан на коленете, ръцете ѝ бяха мръсни и издрани.

– Е, хайде да ви настаним. – Симеон се обърна и тръгна по коридора.

Стигнаха до едно празно купе и въведоха новодошлите вътре. Керана не можеше да се отърве от гласа в главата ѝ, който крещеше с всичка сила:

– Тук нещо не е наред!

Не каза нищо. Всички се прибраха по купетата си и влакът притихна. Керана лежа и се взира в дълго в притъмнелия таван, преди сънят да затвори уморените ѝ, болезнено сухи очи. Сутрешното слънце погали бузата ѝ, а звуците на събуждащия се влак проникнаха през ушите ѝ, бавно разбудиха съзнанието ѝ. Керана седна в леглото и се взря навън, където майка ѝ реше дрехи в голям, пластмасов леген. Стана, облече се и бавно се наведе да оправи леглото си. Погледът ѝ се плъзна към стъклената врата на коридора и там я видя. Ванеса стоеше пред купето и се взираше в Керана с безизразен поглед. Ръцете ѝ прехвърляха малка, парцалена кукла, а на устните ѝ отново грееше усмивка. Ледени тръпки залазиха по гърба на младата жена и бавно се плъзнаха към врата ѝ, ръцете ѝ потрепнаха едва забележимо. Устните ѝ се разтвориха в безмълвен вик, когато покрай купето мина Симеон. Той сложи ръка на рамото на малкото момиченце, като не сваляше поглед от пребледнялата Керана, прошепна нещо в ухото ѝ и изведе Ванеса навън. Керана отпусна тялото си на леглото, ръцете ѝ покриха лицето ѝ, а от устните ѝ се изтръгна въздишка. Сърцето ѝ забави своя ритъм и тя се изправи и тръгна с бързи крачки по коридора. Излезе навън и се завтече към майка си. Калина вдигна поглед от дрехите, които извиваше и ги хвърли в другия леген. На устните ѝ се появи нежна усмивка, а в очите ѝ се изписа радост. Тя плъзна ръце по престилката си, изправи се, като се намръщи от внезапната болка, която прониза кръста ѝ.

– Добро утро, скъпа моя! – очите на Калина блеснаха.

– Добро утро, мамо! Да ти помогна?

Без да дочака отговор, момичето взе легена с прането. Докато се взираше в майка си, устните ѝ се разтеглиха в усмивка.

– Аз ще простра. После ще оплевя градината.

– Добре, скъпа. – очите на Калина се плъзнаха разсеяно по хълмовете в далечината.

Керана хвана първата дреха, когато видя малка, бяла ръчица да ѝ подава една щипка. Плъзна поглед по ръката и се взря в две безизразни, зелени очи. Устните грееха от усмивка, когато жената пое щипката. Керана постави дрехата на тела и я закачи с щипката. Когато приключи с простирането, Ванеса все още стоеше до нея. Погледът ѝ зареян в далечината, а очите ѝ за миг пробляснаха в червена светлина. Керана направи крачка назад, усетила как в стомаха ѝ се заражда мъничка ледена топчица, която растеше бързо и скоро вледени цялото ѝ тяло. Тя прочисти гърлото си и се обърна към момичето.

– Благодаря ти, миличка – когато заговори гласът ѝ бе различен.

– Няма проблем! – отвърна Ванеса и се усмихна сухо

Керана вдигна легена и забърза крачка. Видя Симеон, който тъкмо редеше дърва да запали огън на огнището и се закова до него. Наблюдаваше го втренчено, когато той се обърна към нея и бавно плъзна поглед по тялото ѝ закова очи на лицето ѝ, а на устните му изгря усмивка. Керана си пое въздух, усетила топлината да пълзи по тялото ѝ.

– Добро утро! – промълви Симеон и се изправи – Как спа тази нощ?

– Добро утро!– гласът на Керана бе дрезгав. Тя прочисти гърлото си. – Трябва да ти кажа нещо!

Момичето се огледа наоколо, ръцете ѝ потрепериха, а тялото ѝ се изопна съвсем леко.

– Можеш да ми кажеш всичко! – Симеон улови ръката ѝ, а пръстите му се впиха в дланта ѝ.

– Ванеса и майка ѝ са странни! Още снощи забелязах! Сутринта малката ме гледаше втренчено от коридора, а преди малко видях в очите ѝ червен блясък! Нещо не е наред, казвам ти! – Керана шепнеше, а гласът ѝ беше тежък като олово.

В очите на Симеон се появи игрив блясък, той пусна ръката на момичето.

– О, стига. Ванеса е малко странна наистина! Може би просто те харесва.

– Нещо не е наред с нея! Сигурна съм! Дано не съм права!

Симеон махна с ръка и клекна до огъня, който ток-що бе разпалил без да каже и дума повече. Керана вдигна празния леген и се запъти обратно към вагона. Влезе вътре, стигна до купето и остави легена, а когато се обърна Ванеса стоеше до вратата на вагона, вперила поглед в момичето. На устните ѝ грееше усмивка, а очите ѝ се взираха безизразно напред. Керана излезе от купето и долу пред вратата с гръб към нея стоеше Ева. Тя се взираше в нищото и когато Керана мина покрай нея, видя странния, празен поглед да блуждае някъде там дълбоко в гората с наклонена настрани глава.

Денят бавно се изниза, а тревогата на момичето растеше с всяка изминала минута. Мрак обгърна гората в хладната си прегръдка. Влакът затвори врати и притихна в очакване на нощните създания.

ГЛАВА ТРЕТА – ПРЕДАТЕЛСТВОТО

Керана се взираше в мрака навън, докато стенният часовник отброяваше минутите до най–омразния час. 23:45... гората бе призрачно притихнала. Момичето усети болка в слепоочията. Вдигна ръце и разтри главата си. Лицето ѝ се изпъна, а Керана притвори очи. 23:50 тя се изправи бавно и застана до стъклената врата на купето. Пълната луна се показа иззад облак и освети поляната пред влака. В гората в далечината нещо прошумоля и се раздвижи. 23:55 хлад облиза краката на момичето. Тя отвори вратата на купето и излезе в коридора. Студен полъх смрази кръвта във вените ѝ, която потече гъста и лепкава. В гърлото ѝ застана бучка, която тя не можа да преглътне. Тръгна с бавни стъпки към вратата на вагона, която зееше отворена. Отвори уста да изкрещи, но от гърлото ѝ не излезе и звук. 23:56 бавно приближи зеещата врата. На поляната с гръб към нея стояха Ванеса и майка ѝ. 23:57 малкото момиче се взираше в Керана с усмивка на лице. Вдигна показалец към устните си. Очите ѝ блеснаха в ярка, червена светлина. Тя се обърна към гората. Цялата поляна се освети от огнения ѝ взор. 23:58 там в далечината, Керана видя огромни същества да се приближават към тях. Сърцето ѝ прескочи ритъм. Момичето се втурна към изхода. Пръстите ѝ се впиха в ледената дръжка, но вратата не помръдваше. Нечия ръка сграбчи нейната. Нечии червени очи вкопчиха нейните в хватката си. Загуби се в пурпурна мъгла, която я обгърна бавно. Усети тялото си леко като перце. Някой я носеше през огненото поле към гората. Поставиха я на студената земя. Очите ѝ бяха вперени в притъмнялата корона на бора. Опита се да помръдне. Усети ръцете и краката си тежки. Във вените ѝ течеше не кръв, а лава, гореше тялото ѝ, вливаше се в сърцето ѝ – гъста и пареща. Понечи да извика, но гласът ѝ излезе в немощен шепот. Обърна глава и видя Ванеса, която носеше Симеон. Постави го съвсем близо до Керана. Тялото му не помръдваше. Очите му бяха вперени в сребърната луна над главите им. Момичето понечи да помръдне ръка. Пръстите ѝ съвсем леко се раздвижиха. Усети неговата кожа по тях. Той бе ледено студен. Керана отвори устни. Безмълвно прошепна:

– Обичам те.

Симеон извърна глава към нея. Очите му бяха безизразни, а на устните му грееше зловеща усмивка. Той сви устни, а от тях излезе само един звук:

– ШШШШШ!

Скоро до момичето тупна още едно тяло. Тя извърна глава и видя майка си Калина. Гърдите ѝ се повдигаха бавно. Очите ѝ вперени в небето. На лицето ѝ грееше усмивка. Телата бавно покриха земята под големия бор. Керана понечи да отвори уста и да извика. От гърлото ѝ излезе само свистене. Обърна глава към майка си, усетила настойчивия ѝ поглед да я пронизва. Дълбоко в кафявите ѝ очи нямаше нищо.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА – УЖАСЪТ В ГОРАТА

Клоните на бора прошумоляха. Във нощната тъма, Керана различи два тънки, дълги крака. Плъзна поглед нагоре по издълженото тяло и се спря на два предни крака и зад тях голямо, триъгълно лице. Срещна поглед с чифт черни като нощта очи. Съществото спря, усетило погледа на Керана. От гръдния му кош се разпериха две огромни криле. Устата му зейна и то изпищя пронизително.

– Богомолка – помисли си Керана. Лавата бавно отпусна крайниците ѝ.

Тя ги размърда, отвори уста и изпищя. Скочи на крака, отърсила се от унеса. Съществата пристъпваха към тях бавно, а дърветата шумоляха при допира с огромните им крила. Очите им бяха вперени в хората. Керана хукна към вътрешността на гората. Чу зад себе си писъците на хората, които се пробуждаха от летаргията. Усети нечие тяло, току зад нейното. Извърна глава и впери поглед в ужасените очи на Симеон. Студената земя пареше под босите ѝ крака, а шипките деряха бедрата ѝ до кръв. Напред в далечината видя входа на пещерата, където често играеше като малка. Втурна се нататък. Още крачка, две, щеше да се добере до нея. Влетя вътре и се скри зад стената. Студ прониза полуголото ѝ тяло. Мракът отвътре се взря в душата ѝ. Тогава чу писък отвън. Погледна иззад стената в гората, която се простираше пред пещерата. Там пред нея стоеше Симеон. Очите му изглеждаха черни и огромни. Впери поглед в нея. Зад него по петите го следваше огромната богомолка. Изстреля предните си крайници. Вдигна го във въздуха. Писък се изтръгна от устните му. Богомолката отвори уста. Главата на Симеон изчезна в зейналата паст. Тялото се мяташе в ръцете на съществото. Чу се звук „Хрус”. Тялото на Симеон застина. Богомолката бавно откъсна ръцете и краката му. Хвърли ги на тревата, а кръвта блесна черна на сребристата луна. Изяде торса, обърна се и се изгуби в гората.

Тялото на Керана се разтърси от тих плач. Очите ѝ се замъглиха и тя се свлече на земята в пещерата. Покри лицето си с ръце, а тялото ѝ потрепваше едва едва. Точно тогава усети нечий настойчив поглед. Взря се в тъмнината и видя две червени очи да се взират в нея. Огнените светлинки бавно се приближиха към нея. Тогава тя различи фигурата на малко момиче. Изправи се и хукна навън. Чуваше стъпките зад себе си. Някой улови ръката ѝ и я дръпна силно. Падна по лице на тревата. Нечия ръка я обърна и тя се озова втренчена в двете огнени очи. Ванеса се усмихна – бавно, хищно. Очите ѝ проблеснаха в алено, зениците ѝ се разшириха като бездънни кладенци. Кожата ѝ потръпна, после се разпука със звук на раздиран плат. Изпод детските ръчички се показаха дълги, костеливи крайници. Гръбнакът ѝ се изви неестествено, а под кожата му се раздвижиха мускули като живи въжета. Две черни мембранни крила се разгърнаха зад нея. Не беше дете. Никога не е била дете. Предните крака се свиха към триъгълната глава, от където я наблюдаваха две искрящи огнени очи. Керана се изправи и хукна с все сила към реката, която прорязваше гората. Тогава усети как някой я вдига високо във въздуха. Озова се лице в лице с огромната, триъгълна глава. Червените очи я наблюдаваха. Черната паст се отвори и бавно се приближи към главата на Керана. Момичето се замята безпомощно в лапите на смъртта. Устата обгърна главата ѝ, а челюстите бавно се забиха във врата ѝ. Миг преди да загуби съзнание, Керана усети адска болка във врата, която се простря по цялото ѝ тяло. Последното нещо, което чу беше звукът от чупенето на собствените ѝ кости и сухожилия. После всичко потъна в мрак. Богомолката откъсна ръцете и краката ѝ, захвърли ги пред пещерата и изяде торса ѝ.

ЕПИЛОГ: ЦИКЪЛЪТ ПРОДЪЛЖАВА

Пурпурният изгрев освети притихналата гора. Тревата под големия бор бе напоена от кръвта на хората от влака. Тишината бе оглушителна. Само вятърът нашепваше за ужаса, който се бе случил през нощта. Влакът бе призрачно тих. Вратите на вагоните

зееха широко отворени. Там до него стояха само ТЕ. Ванеса с ангелски русите си коси, които се спускаха по раменете ѝ и зелената рокличка, която подчераваше зелените ѝ очи. На лицето ѝ грееше усмивка. Тя протегна ръка към майка си. Пръстите на Ева стиснаха дланта на малкото момиче. Погледът на жената бе вперен напред в далечината. Двете вървяха в унисон, босите им стъпала не издаваха звук по ръждясалите релси. Ванеса спря за миг и наклони глава. Усмивката ѝ потръпна, устните ѝ прошепнаха нещо нечленоразделно. Майка ѝ кимна. В далечината, сред сгъстяващия се мрак, проблеснаха светлините на следващия влак. Хората тъкмо затваряха вратите. Ванеса и Ева вперихa поглед в ръждясалите вагони. Точно преди полунощ, очите на момиченцето блеснаха в ярка, червена светлина. Ева и Ванеса тропаха панически на желязната врата на вагона. Някой отвътре ги пусна.